

Chương 13

Đồng Ý Điều Kiện ...

Tần Khả Tuyên đợi sau khi hai nhân viên cảnh sát rời đi, liền hỏi Ân Húc Đông: “Cậu biết phương pháp xuyên không không?”

Ân Húc Đông ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêm trọng hoài nghi tính lực của mình, biểu hiện hoàn toàn nghiêm túc đuổi hai nhân viên cảnh sát kia đi mới chịu nói ra, chính là muốn hỏi về vấn đề xuyên không? Cậu có nghe làm không đây? Xác định? “Sao lại hỏi chuyện này, em cảm thấy hứng thú đối với xuyên không?” Cậu nhìn thấy trong màn hình máy vi tính chính là một tiểu thuyết xuyên không nổi tiếng nào đó.

“Ừ.”

“Trời ạ! Anh thấy em vậy là trúng độc của tiểu thuyết xuyên không rồi!” Ân Húc Đông chột vồ trán, đau não quá!

“Tôi không có trúng độc.” Tần Khả Tuyên rất hiểu rõ tình trạng sức khỏe của mình, khẳng định bản thân không có dấu hiệu trúng độc.

Ân Húc Đông không hài lòng gật đầu, hùa theo: “Phải, phải, không trúng độc, người thích xem tiểu thuyết xuyên không đều sẽ không nói mình trúng độc. Ta nói, em chắc sẽ không tin vào mấy chuyện xuyên không được miêu tả trong tiểu thuyết đâu nhỉ?”

“Cậu không tin?”

“Thôi cho xin! Đó đều là người ta tưởng tượng ra thôi được không! Làm sao lại có thể có chuyện như xuyên không xảy ra cơ chứ? Anh nói cho em hay, em dù sao cũng đừng tin những chuyện ấy mà chạy đi nhảy lầu nhảy sông tông xe tự sát gì gì đó nha, như thế sẽ chết đó! ... Trời, lẽ nào lần trước em xảy ra tai nạn giao thông là vì muốn xuyên không, nên tự chạy đi tông vào đúng không? OMG, em có bị khờ hay không hả? May mà chưa bị đụng chết!” Nhưng lại bị đụng trúng não làm xuất hiện chút vấn đề.

Tần Khả Tuyên sao có thể không tin, bản thân cô chính là một ví dụ xuyên không điển hình, nhưng cô tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai.

Ân Húc Đông thấy Tần Khả Tuyên không lên tiếng, cho rằng cô “chết” tâm không đổi¹, liền tiếp tục giáo dục nói: “Những tác giả đó cũng thật là, bản thân họ cũng không tin mấy thứ này mà cũng dám viết ra lừa dối mấy bé gái đầu óc không linh hoạt, đây không phải là hại người không đền mạng sao? Anh nói cho em biết, cũng chỉ có mấy người điên đồ ngốc nghếch mới tin chuyện như xuyên không thôi, những người khác đều không tin, nhưng Tuyên Tuyên là đứa trẻ rất

thông minh (Lời tác giả: Bản thân cậu có bao lớn hả?), sẽ không tin vào mấy loại chuyện như này đâu có đúng không? Trờ về quá khứ? Nhưng thật ra Thuyết tương đối của Albert Einstein có nói qua cái gì mà khi tốc độ nhanh hơn tốc độ ánh sáng, thời gian sẽ đảo ngược, không biết như vậy có thể xuyên không hay không nhỉ? Nhưng bây giờ nào có cái gì có thể đạt được tốc độ ánh sáng chứ!”

“Thuyết tương đối của Albert Einstein?” Ánh mắt Tần Khả Tuyên sáng lên, bắt được từ ngữ mâu chốt. “Cụ thể là như thế nào?”

“Thuyết tương đối ở trong sách giáo khoa Vật Lý cấp ba cũng chỉ đề cập đến có một tí, phải học đến rất sâu mới có thể hiểu được, anh, anh cũng không hiểu rõ nữa.” Kiến thức trong sách giáo khoa đề cập đến cũng chỉ là mang tính chất giới thiệu cực kỳ dễ hiểu, muốn hiểu rõ Thuyết tương đối của Albert Einstein, thế nào cũng phải là một nhà vật lý học chứ nhỉ? Cậu một học sinh cấp ba quá mức tệ hại sao có thể hiểu sâu mấy thứ này chứ?

Ân Húc Đông cũng không ngờ tới bản thân chỉ tùy ý nói thôi, mà khiến Tần Khả Tuyên sau này chuyên tâm đi nghiên cứu Vật Lý học.

“Đúng rồi, Tuyên Tuyên, nhà em tại sao lại có cảnh sát? Đã xảy ra chuyện gì rồi à?” Lo lắng Tần Khả Tuyên sẽ tiếp tục hỏi mấy thứ mà cậu không hiểu, cậu nhanh chóng đem đề tài dời đi.

“Ừ, Tần Bằng Trình bị bắt cóc rồi.”

Ân Húc Đông giật nảy người, xảy ra chuyện lớn như vậy, Tần Khả Tuyên lại có thể còn tâm trạng để cùng cậu nghiên cứu và thảo luận vấn đề xuyên không có tính khả thi hay không? “Em cũng không lo lắng hả?”

“Liên quan gì đến tôi?” Giọng điệu vô cùng bình thản.

Cậu làm sao lại có thể quên con bé này là một người ngay cả mẹ mình cũng có thể mắt không chớp mà đánh ngất chớ? Quá máu lạnh rồi! Như vậy không được, cậu phải cố gắng dạy dỗ con bé này, người tại sao có thể máu lạnh đến cả tình thân cũng không lo cơ chứ? “Tuyên Tuyên à, nó dù sao cũng là em trai em mà, hơn nữa dù cho người lớn có sai lầm gì, trẻ em đều là vô tội a.” Cậu nôn, lời thoại này sao nghe quen tai như vậy a?

Tần Khả Tuyên: “Lấy sách giáo khoa Vật Lý của cậu đưa tôi xem.” Cô hiện tại quan tâm chính là xuyên không, chứ không phải người và chuyện không liên quan.

Ân Húc Đông: “...” Cậu có thể phán em ấy không có thuốc nào cứu được rồi chứ?

Lúc này, Khương Huệ Lâm từ bên ngoài cửa xông vào, hai mắt đăm lệt lệt kéo cánh tay của Tần Khả Tuyên nói: “Tuyên Tuyên, con biết Tiểu Trình bị ai bắt đi đúng không? Giờ nó đang ở đâu, con nói cho dì biết có được hay không? Dì cầu xin con đó!”

Tần Khả Tuyên rút cánh tay từ trong tay của Khương Huệ Lâm ra, lạnh nhạt mà nói với bà ta: “Bà tìm nhầm người rồi, tôi không biết.”

“Con biết đấy, con biết đấy, bọn bắt cóc này đưa ra điều kiện cần phải dùng con để cùng Tiểu Trình trao đổi, con chắc chắn biết bọn chúng!” Khương Huệ Lâm đã khóc đến nỗi cả người đầm nước mắt.

Ân Húc Đông vừa nghe liền nhíu mày, người phụ nữ này sao lại thế a? Dù cho hoảng loạn cũng không thể nói như vậy a, nói thế giống như Tuyên Tuyên thuê người bắt cóc con trai của bà ấy vậy. “Này, dì cũng đừng nói lung tung nha, Tuyên Tuyên cái gì cũng không làm, làm sao lại biết bọn bắt cóc chứ?”

Tần Thụ Hoa cũng trầm ngâm mặt bước vào, Sĩ quan Tổng theo sát phía sau, Tần Thụ Hoa hướng phía Khương Huệ Lâm gầm lên: “Không nói lời nào cũng không ai nói bà là người câm!”

Cảnh quan Tổng cũng nói: “Bà Tần, nếu như là Tần Khả Tuyên thuê người bắt cóc con trai bà, vậy bọn bắt cóc cũng không cần phải đưa ra điều kiện cần phải dùng Tần Khả Tuyên để đổi con trai của bà.”

Khương Huệ Lâm nhìn nhìn mọi người một cách cẩn thận, vâng dạ mà nói: “Tôi không phải có ý đó, tôi chỉ là, chỉ là có chút lo lắng đến hoảng đầu. Tuyên Tuyên, con, con đừng giận dì nói sai gì đó...”

“Không hề gì.” Bọn họ muốn nói cái gì thì nói cái nấy, Tần Khả Tuyên hoàn toàn không để ý đến mấy chuyện này.

Sĩ quan Tổng ho nhẹ một cái, “Nhưng mà chúng ta bây giờ cần cháu giúp đỡ để tìm được vị trí của bọn bắt cóc.”

Tần Khả Tuyên hừ nhẹ một tiếng, nói cho cùng còn không phải là muốn đem cô kéo vào trong nước, nghĩ đến nếu như không nhanh chóng giải quyết chuyện này, thì chuyện này sẽ không kết thúc ngay, như thế thì mắt của hai tên đầu gối kia một khắc cũng không rời khỏi cô, như vậy cô càng không chịu được nữa. “Nói đi, thế nào mới có thể tìm được bọn bắt cóc?”

“Đó là chúng ta giả vờ đồng ý điều kiện của bọn bắt cóc, dùng cháu để đổi em trai cháu...”

Việc này Sĩ quan Tổng rõ ràng cũng chưa từng cùng Tần Thụ Hoa thương lượng qua, Tần Thụ Hoa lúc này liền phản đối: “Không được! Tôi không đồng ý làm như vậy!” Con trai con gái đều là bảo bối của ông, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, tại sao có thể hi sinh con gái để đổi sự an toàn của con trai chứ?! Hơn nữa ông nợ cô con gái này còn chưa đủ nhiều sao?

Sĩ quan Tổng muốn khuyên Tần Thụ Hoa, Tần Thụ Hoa liền phát tay cắt ngang hẳn: “Ông khỏi phải nói nữa, tôi chết cũng sẽ không đồng ý.”

Sĩ quan Tổng đành phải ngậm miệng lại, lập kế hoạch cùng bà Tần để bà thuyết phục chồng.

Tần Khả Tuyên ở một bên mở miệng hỏi: “Ông không đồng ý, vậy ông có cái biện pháp tốt gì?” Cô hiện tại chỉ muốn sớm một chút giải quyết chuyện này, sớm một chút đem mấy người bát nháo này đuổi ra ngoài.

Tần Thụ Hoa buồn khổ mà xoa thịt nhẵn nhó đến cứng ngắc trên mặt, “Không có...”

“Không có thì đứng qua một bên.” Tần Khả Tuyên không khách khí chút nào nói, sau đó hướng phía Sĩ quan Tổng hất hất cằm, “Ông, đúng, chính là ông, nói một chút kế hoạch của ông cho tôi nghe xem, nếu như vô dụng, ông cũng đứng sang bên cạnh đi.”

Tần Thụ Hoa hết sức khó xử, nhưng lại không thể không cứng rắn nói: “Tuyên Tuyên, con vẫn còn là trẻ con, việc này cứ giao cho người lớn giải quyết đi, con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.”

Tần Khả Tuyên xem thường liếc ông ta một cái, “Chờ các ông thương lượng giải quyết như thế nào xong, hoa hiên vàng đều cũng nguội lạnh rồi, nói, ông rốt cuộc có muốn cứu con trai của ông không?”

“Đương nhiên muốn rồi, nhưng con...” Tần Thụ Hoa đương nhiên gật gật đầu.

“Vậy hãy bớt nói nhảm đi, đừng làm phiền tôi, ngoan ngoãn ở nhà chờ tin tức của chúng tôi.” Tần Khả Tuyên đứng lên ý bảo Sĩ quan Tổng theo sau, liền đi ra ngoài, để lại những người trong phòng bị câu nói “Ngoan ngoãn ở nhà” này về mặt quýnh đến không nói nên lời. Đây, rốt cuộc ai là cha, ai là con gái a?

Sĩ quan Tổng ngày thường vẫn luôn huấn luyện nghiêm khắc kịp phản ứng trước, làm bầm làm bầm mà nhanh chóng chạy ra ngoài đuổi theo Tần Khả Tuyên không coi ai ra gì.

Ân Húc Đông lau lau mồ hôi lạnh, thâm than quả nhiên không hổ là sư phụ đại nhân nhà cậu, khí phách vương giả không ai có thể ngăn cản a!

Sĩ quan Tổng theo sau Tần Khả Tuyên đi tới phòng khách lầu một, trong phòng khách còn có một tên nhân viên cảnh sát, đang định cùng bọn bắt cóc liên lạc. Tần Khả Tuyên dựa vào khung cửa, đối với Sĩ quan Tổng nói: “Kế hoạch của ông.”

Sĩ quan Tổng thấy Tần Khả Tuyên như thế thì không tài nào hiểu được, lúc này nhìn thế nào cũng giống như cô nhóc này mới là sếp vậy. Đây là cô bé chưa tốt nghiệp trung học cơ sở sao? Tại sao cô nhóc tùy tiện liếc mắt một cái cũng làm cho hấn một nhân viên cảnh sát lăn lộn nhiều năm ở trong xã hội, hơn nữa còn là trong xã hội hỗn tạp không thể tả cảm thấy toàn thân rùng mình sợ hãi?! Cô nhóc này thật sự là một đứa trẻ?!

“À, là thế này, bọn bắt cóc bên kia đưa ra điều kiện muốn chúng ta dùng cháu để đổi Tần Bằng Trình. Chúng ta phải giả vờ đồng ý điều kiện với bọn chúng, trang bị một thiết bị theo dõi trên người cháu, đến lúc đó thì có thể tìm được hang ổ của bọn chúng rồi.”

“Vậy thì hãy mau đi chuẩn bị, bắt đầu thôi.”

Sĩ quan Tổng đem máy theo dõi kiểu dây chuyền và máy nghe lén kiểu bông tai giao cho Tần Khả Tuyên, Tần Khả Tuyên sau khi đeo dây chuyền lên, Cảnh quan Tổng mới phát hiện cô không có xỏ lỗ tai, “Cháu không có xỏ lỗ tai à, chờ một chút, tôi đổi cái khác cho cháu.”

“Không cần.” Tần Khả Tuyên đem bông tai hướng vành tai nhón một cái thì đã đeo vào.

Thấy thế Sĩ quan Tổng một trận ê răng, con bé này đối với bản thân cũng quá mức nhẫn tâm rồi đó. “Tiểu Hắc, sao rồi? Liên lạc được với bọn bắt cóc chưa?”

“Đã liên lạc được rồi, đội trưởng.” Nhân viên cảnh sát phụ trách liên lạc kia đáp lại.

“Để tôi cùng bọn chúng nói.” Sĩ quan Tổng tiếp nhận micro.

“Alô.”

“Yêu cầu chúng tôi đưa ra cũng đã nghe được rồi chứ? Làm theo lời chúng tôi để Tần Khả Tuyên cầm lấy di động đến địa điểm chúng tôi chỉ định đi, à, nếu như để chúng tôi phát hiện cảnh sát các ông đi theo, vậy nếu giết con tin thật cũng đừng trách chúng tôi đấy nhé.” Đối phương nói xong liền cúp điện thoại.

Sĩ quan Tổng tức giận mà đặt micro xuống, “Khôn nạn!” Đây căn bản không được xem là trao đổi con tin! Đây rõ ràng là tặng không một người cho bọn chúng nữa mà thôi!

Tần Khả Tuyên đã nghe được đối thoại của đôi bên, hờ hững mà lấy điện thoại di động ra, xem ra đối phương vẫn có chút đầu óc đấy chứ, “Tôi đi đây.”

“O? Cháu cứ như vậy đi? Nhưng bọn chúng cũng không thả em trai cháu về, cháu như vậy đến đó chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao! Thế thì trúng kế một mũi tên trúng hai con nhạn của đối phương rồi à?” Sĩ quan Tổng kiên quyết phản đối.

“Không phải có máy theo dõi à? Được rồi, tôi đi đây.” Tần Khả Tuyên vô cùng dứt khoát mà đi ra ngoài, hoàn toàn mặc kệ Sĩ quan Tổng phía sau nóng nảy đến độ giậm chân.

Sĩ quan Tống lao ra ngăn Tần Khả Tuyên lại, “Cháu đừng làm bậy a!” Cô nhóc này rốt cuộc có biết đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm hay không? Rất có khả năng sẽ mất mạng!

Tần Khả Tuyên phiền chán mà đẩy hắn ra, trong giọng nói lạnh như băng tràn đầy sát khí: “Ông đừng phiền nữa có được không? Sau khi tìm được vị trí hang ổ chính là chuyện của các ông, giờ mà còn lè lè mẽ mẽ nữa tôi giải quyết ông trước.”

Nói xong, “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại mà rời đi.

Chú thích:

1. Chết tâm (死心): Từ bỏ, bỏ cuộc, lòng đã chết. Hay theo ý của Ân Húc Đông trong đoạn văn trên chính là Tuyên Tuyên chấp nhất không thay đổi.